

Ένα κάθε μήνα.

Άγαπητοί μου ένορίτες,

Μέ την εύδοκία του Αγίου Τριαδικού Θεού θά γιορτάσουμε καί φέτος τά Άγια Πάθη του Κυρίου μας Ίησού Χριστού. Όμως μέσα σέ μία βαθειά άνησυχία καί όδύνη γιά τήν πορεία τής κοινωνίας μας. Διότι βαθειά καί έντονη πνευματική καί ήθική παρακμή χαρακτηρίζει όλους μας. Από τούς πιό ψηλά ως τούς πιό χαμηλά. Δέν έξαιρείται σχεδόν κανείς.

Καταστάσεις άδικες, σκανδαλώδεις, άνήθικες, διάστροφες, όχι μόνο δέν καταδικάζονται, όπως θά έπρεπε, αλλά δυστυχώς γίνονται εύρύτερα άνεκτές, καί τό χειρότερο, σέ μερικές περιπτώσεις έπιδοκιμάζονται.

Πολλοί τό έχουν διαπιστώσει καί άγωνιούν μέ αύτή τήν κατάσταση τής κοινωνίας μας. Θεωρούν άκόμη ότι βρισκόμαστε σέ άδιέξοδο. Ζητούν τή λύση αύτου του άδιεξόδου καί προτείνουν λύσεις.

Τίς ήμέρες τής Μεγάλης έβδομάδας κυρίαρχο γεγονός είναι ό Σταυρός του Χριστού. Άπευθυνόμενος πρώτα στον έαυτό μου καί κατόπιν σέ όλους, ως ακούσουμε τί ό Σταυρός του Κυρίου άποκαλύπτει σέ όλους μας.

Ό κόσμος πού σταύρωσε τό Χριστό, εκείνα τά χρόνια, ήταν κόσμος φιλαυτίας, έγωκεντρισμού καί άτομισμού. Άπομακρυσμένος από τήν πηγή τής ζωής, τον Θεό, είχε καταντήσει αίχμάλωτος των έγωιστικών του παθών, αίχμάλωτος του Διαβόλου καί του θανάτου.

Ό Υιός του Θεού, γιά νά λυτρώσει τό ανθρώπινο γένος έγινε υιός του ανθρώπου. Εισήλθε στις συνθήκες τής δικής μας ζωής. Παραδόθηκε έκούσια καί φιλόανθρωπα, άνευ όρων καί έν γνώσει του ότι, έμείς μέσα στην παραφροσύνη τής άμαρτωλής μας ζωής θά τον σταυρώναμε.

Δέχθηκε από άπειρη άγάπη γιά μās, τον όδυνηρότατο καί άτιμωτικό θάνατο του Σταυρού.

Τήν ώρα πού οι άνθρωποι νόμιζαν ότι του έκαναν τό μεγαλύτερο κακό, εκείνος τούς έκανε τό μεγαλύτερο καλό.

Έμείς τον σταυρώναμε κι Έκείνος μās έσωζε.

Έμείς δείχναμε τό βάθος του έγωισμού μας κι Έκείνος μās λύτρωνε μέ τό ύψος τής ταπεινώσεώς Του.

Σταυρώνοντας τό Χριστό, ό φίλαυτος κι αντίθεος κόσμος, νόμιζε ότι θριαμβεύει, ότι κερδίζει όριστικά τή μάχη καί εξαφανίζει γιά πάντα τον Ίησού. Συνέβη όμως τό τελείως αντίθετο.

Τήν τελική νίκη είχε ό θυσιαζόμενος, ό προσφερόμενος, ό σταυρούμενος Ίησους Χριστός.

Μέ τό θάνατό του νίκησε τον θάνατό μας, καί μέ τήν άνάστασή του μās χάρισε ζωή καί άφθαρσία καί μακαριότητα αιώνια.

Ή φιλαυτία, μέχρι καί σήμερα, άρνεϊται τήν άγάπη προς τον Θεό καί κατ' έπέκταση καί τήν άγάπη προς τούς ανθρώπους. Άρνεϊται τον Χριστό καί τον Σταυρό του.

Άρνούμενοι, όμως, οι άνθρωποι τον Σταυρό του Χριστού, δέν λαμβάνουν «*πείρα τής Άναστάσεως*» καί γι' αυτό δέν έχουν χαρά.

Πώς μπορούν νά χαρούν, όταν δέχονται τον θάνατο ως τήν τελική πραγματικότητα αύτου του κόσμου καί όχι τήν αιώνια ζωή κοντά στο Θεό; Καί όχι μόνο δέν χαίρονται αλλά καί αυτοκαταστρέφονται.

Δυστυχώς σταθήκαμε προκλητικά απέναντι στο Θεό. Υπερηφανευθήκαμε, δημιουργήσαμε έναν τεχνικό πολιτισμό, τόν οποίο τελικά δέν μπορούμε νά τόν ἐλέγξουμε.

Ἡ πανέμορφη φύση ἀργοπεθαίνει. Τήν μολύνουμε διαρκῶς καί μαζί μ' αὐτήν μολυνόμαστε κι ἐμεῖς. Πεθαίνουμε ἀπ' αὐτά πού δημιουργήσαμε.

Ζοῦμε μία ἀποστασία ἀπό τόν ἀληθινό Θεό. Τά ἀποτελέσματα τῆς ἀποστασίας μᾶς θερίζουν. Μπορούμε νά τά ἀπαριθμήσουμε: Ποικίλες ἀρρώστιες, καρκίνοι, καρδιοπάθειες, ἀφροδίσια νοσήματα, ἔιτζ, ἰώσεις, αὐτοάνοσα νοσήματα, ἕνα πλῆθος ἀπό νεοφανεῖς ἀσθένειες. Τί νά πούμε γιά τίς ψυχασθένειες, τίς αὐτοκτονίες, τά ἐγκλήματα, τίς ἐκτρώσεις, τόν ἀλκοολισμό, τά ναρκωτικά, πού ἔχουν αὐξηθεῖ κι ἔχουν γίνει καθημερινότητα;

Ἡ οἰκογένεια, τό βασικό κύτταρο τῆς κοινωνίας, ἔχει διαλυθεῖ.

Ἡ καταναλωτισμός, ἡ ἄνεση κι ἡ εὐημερία ἔνεκα τῆς φιλαυτίας μας, γίνονται ὁ τάφος μας. Θελήσαμε νά κάνουμε τή γῆ παράδεισο χωρίς τόν Θεό καί τήν κάναμε κόλαση.

Μετά ἀπ' τήν πικρή καί ὀδυνηρή αὐτή πείρα, εἶναι φανερό ὅτι μόνο ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀληθινή λύση στό ἀδιέξοδό μας.

Ἄραγε θά μετανοήσουμε; Θά δεχθοῦμε νά σταυρώσουμε τόν ἐγωισμό μας; Τήν ἀπιστία μας, τήν αὐτάρκειά μας, τή σαρκολατρία μας, τόν ἀτομικισμό μας, τήν ἀπληστία μας;

Θά δεχθοῦμε ὅτι, διά τοῦ Σταυροῦ ἔρχεται ἡ Ἀνάσταση, ἡ αἰώνια ζωή, ἡ κοινωνία μέ τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο, ἡ ἀληθινή χαρά, ἡ εἰρήνη καί ἡ ἀνάπαυση;

Ἄν ὁ ἄνθρωπος μπορούσε νά κερδίσει τήν ἀληθινή κι αἰώνια ζωή χωρίς τό Σταυρό, ὁ Θεός Λόγος δέν θά γινόταν ἄνθρωπος, οὔτε θά ἔφθανε νά σταυρωθεῖ.

Γι' αὐτό, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ὁ μόνος Σωτήρας, ἐπειδή δέν ἀπέφυγε τό Σταυρό, τή μόνη σωτήρια λύση τοῦ δράματος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Χριστός, διά τοῦ Σταυροῦ, κηρύσσει ἀγώνα καί ἐπανάσταση. Νά ἀπομακρύνουμε τόν ἀτομισμό καί τή φιλαυτία, καί στή θέση τους νά βάλουμε τή φιλοθεΐα καί τή φιλανθρωπία καί τήν ἀγάπη γιά τήν κτίση.

Νά βλέπουμε τόν Θεό ὅπως εἶναι: Ἀγάπη, Φῶς, Ἀλήθεια, Ζωή.

Νά ἀντιμετωπίζουμε τόν κάθε ἄνθρωπο ὡς εἰκόνα Θεοῦ καί ὄχι ὡς ἀντικείμενο ἐκμεταλλεύσεως, οὔτε ὡς σκεῦος ἡδονῆς, οὔτε ὡς καταναλωτική μηχανή.

Νά θεωροῦμε τήν κτίση ὡς δημιούργημα τοῦ παντοδύναμου καί πάνσοφου Θεοῦ, καί νά μή κάνουμε κατάχρηση οὔτε νά τήν καταστρέφουμε.

Ἀγαπητοί μου, ὑπάρχει ἐλπίδα καί γιά μᾶς σήμερα, πού βρισκόμαστε στό χεῖλος τῆς καταστροφῆς. Ἡ λύση τοῦ ἀδιεξοδου εἶναι νά προσκυνήσουμε τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Νά δεχθοῦμε καί νά ζήσουμε, μέ τόν προσωπικό μας ἀγώνα, τόν Σταυρό καί ἔτσι νά φθάσουμε στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό ἐκεῖ πηγάζει κάθε χαρά, κάθε εὐλογία, κάθε μακαριότητα. Ἀπό ἐκεῖ πηγάζει καί ἡ δική μας ἀνάσταση.

Μέ κάθε εὐχή καί εὐλογία
νά γιορτάσουμε ὅπως ἀρμόζει
ὅλες αὐτές τίς Ἁγίες ἡμέρες

⊕ Πρωτοπρεσβύτερος Βασ. Βασ. Αἰθίας